

LARS KEPLER LAZAR

.....

KRIMIROMÁNHOST

LARS KEPLER

LAZAR

A black and white photograph of a dark, industrial interior. A large window with a grid pattern is the central feature, through which some light is visible. Bare, gnarled tree branches are silhouetted against the window and the ceiling. The floor is dark and cluttered with various objects, including what looks like a wooden workbench on the left, some containers, and a small, dark, box-like structure on the right. The overall mood is somber and atmospheric.

LARS KEPLER

A black and white photograph of a person standing in a dark, industrial interior. The person is wearing a long, hooded raincoat and tall rubber boots. They are positioned in front of a large window and a door with glass panes. The scene is dimly lit, with light coming from the window, creating a moody atmosphere. The floor is dark and appears to be made of concrete or gravel. There are some coiled hoses or cables on the floor to the right.

LAZAR

.....
BRNO 2018

Lazarus

Copyright © Lars Kepler, 2018

Published by agreement with Salomonsson Agency

Cover photo © Love Lannér

Cover design © Hummingbirds

Translation © Karolína Kloučková, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-738-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-739-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-740-9 (Formát MobiPocket)

PROLOG

.....

Světlo z bílé oblohy obnažuje svět v jeho nejodkrytější bezcitnosti. Tak jej musel spatřit biblický Lazar, když vyšel z jeskyně.

Ocelová podlaha duní knězi pod nohama. Jednou rukou se přidržuje zábradlí, ve druhé svírá hůl, s jejíž pomocí vyrovnává houpání.

Šedá mořská hladina se pohybuje ospale jako vzdouvající se plachta.

Trajekt se sune kupředu pomocí zdvojených ocelových lan napnutých mezi oběma ostrovy. Vynořují se z vody, která z nich crčí dolů, a za lodí zase mizí pod hladinou.

Kapitán brzdí, před přídíl se tvoří pěna a můstek drnčí o betonové molo.

Když loď narazí do fendrů, kněz zavravorá. Těžké rány se rozléhají palubou.

Přijel sem navštívit bývalého kostelníka Erlanda Linda, protože starý muž nebere telefon a nedorazil ani na adventní bohoslužbu do kostela v Länně, kde se jinak každý rok vídali.

Erland na ostrově Högmarsö stále obývá domek za kaplí, který patří farnosti. Je už sice dementní, ale dostává zapláceno za sekání trávy a sypání písku na cestičky, když jsou namrzlé.

Kněz kráčí po klikaté šterkové cestě a cítí, jak mu v chladu tuhne obličej. Na dohled nikdo není, ale před kaplí se ozývá pištivý zvuk brusky z doků.

Nemůže si teď vzpomenout, který citát z bible vložil ráno na Twitter. Chtěl o tom Erlandovi něco říct.

Bílá kaple na pozadí tmavých políček a okraje lesa vypadá, skoro jako kdyby byla ze sněhu.

Jelikož je svatyně přes zimu zavřená, zamíří kněz rovnou ke kostelníkovu domku a zahnutou rukojetí hole zaklepe na dveře. Chvilí čeká a pak vejde.

„Erlande?“

Nikdo není doma.

Zuje si boty a rozhledne se. V kuchyni je nepořádek. Kněz odloží sáček se skořicovými šneky na stůl vedle hliníkového kastrolu se zbytky starého jídla — rozpraskané bramborové kaše, zaschlé omáčky a zešedlých masových kuliček.

Bruska dole u vody ztichla.

Kněz vyjde ven, zkusmo stiskne kliku na dveřích kaple a pak nahlédne do otevřené garáže.

Na podlaze leží lopata s hroudami hlíny. Plastový kbelík je plný rezivělých pastiček na myši.

Holí nadzvedne plachtu zakrývající sněhovou frézu, ale když zaslechne vzdálené zabučení, zarazí se.

Venku dojde až k ruině starého krematoria, které stávalo na kraji lesa. Ve vzrostlé trávě dosud stojí pec s komínem plným sazí.

Kněz pokračuje kolem hromady palet a nedokáže odolat nutkání ohlížet se přes rameno.

Už od okamžiku, kdy nastoupil na trajekt, ho v nitru svírá nepříjemný, zlověstný pocit.

Světlo jako by dnes působilo úplně nepřátelsky.

Podivný zvuk se ozve znovu, tentokrát z větší blízkosti. Zní to jako bučení telete zavřeného v kovové bedně.

Kněz se zastaví a naslouchá.

Okolo panuje ticho, s každým výdechem mu z úst vychází oblak páry.

Za kompostem je země rozbláčená a ušlapaná. O strom stojí opřený pytel hlíny.

Kněz vykročí ke kompostu, ale před kovovou trubkou čnící ze země do výšky půl metru se zastaví. Zřejmě označuje hranici pozemku.

Opře se o hůl, zahledí se do lesa a vidí pěšinu zavátou spadáným jehličím a šíškami.

Do korun stromů se opírá vítr, v dálce zakráká vrána.

Kněz se otočí, znovu za sebou zaslechne zvláštní zabučení a zrychlí krok. Mine starou pec a domek, ještě jednou se

ohlédne přes rameno a v tu chvíli si nepřeje nic jiného než se vrátit domů na svou faru a posadit se ke krbu s detektivkou a skleničkou whisky.

Špinavý policejní vůz vyjíždí z centra Osla na vnější městský okruh. Poryvy větru ohýbají vysokou travu pod svodidly a na keři se třepotá nafouknutý igelitový sáček.

Karen Stangeová a Mats Lystad zareagovali na výzvu komunikačního centra kraje, přestože už je dost pozdě.

Mohli jet po směně domů, místo toho však míří do čtvrti Tveita.

Desítka obyvatel výškového domu si stěžovala na příšerný zápach. Správce se tam už zajel podívat, aby zkontroloval popelnice, ale ty byly čisté. Ukázalo se, že zápach vychází z jednoho bytu v jedenáctém patře. Zevnitř se prý ozývá tichá hudba, ale jeho majitel Vidar Hovland neotevívá.

Policejní vůz projíždí kolem nízkých průmyslových budov.

Za plotem s ostnatým drátem stojí kontejnery, nákladní auta a zásoby posypové soli na zimu.

Výškové domy na ulici Nakkves vei vypadají jako obrovské betonové schody, které někdo povalil na bok a rozdělil na tři části.

Před dodávkou s nápisem *Zámečnictví Morten AS* stojí muž v šedé pracovní kombinéze a mává na ně. Když ho ozáří reflektory auta, stín jeho mávající ruky se protáhne a vyšplhá se po fasádě za ním do výšky několika pater.

Karen sjede ke krajnici, měkce zastaví, zatáhne ruční brzdu, vypne motor a spolu s Matsem vystoupí z vozu.

Obloha už se temní, blíží se večer. Vzduch je chladný, možná začne sněžit.

Oba policisté si se zámečnickem potřesou rukou. Muž je hladce oholený, ale tváře má zešedlé a hrudník propadlý. Pohybuje se nervózně a trhavě.

„Švédská policie dostane hlášení ze hřbitova — našlo se tam tři sta zahrabaných těl,“ zavtipkuje téměř neslyšně s pohledem upřeným do země.

Mohutný správce domu ještě sedí ve svém pick-upu a kouří. „Ten chlapík nejspíš v předsíni zapomněl pytel se zbytky ryb,“ zabručí a otevře dveře auta.

„Kéž by to tak bylo,“ odpoví Karen.

„Bušil jsem na dveře a zkoušel křičet do otvoru na noviny, že zavolám policii,“ řekne a típne cigaretu.

„Udělal jste dobře, že jste nás kontaktoval,“ odpoví Mats.

Během čtyřiceti let tu našli mrtvého člověka jen dvakrát, jednoho na parkovišti, druhého v bytě.

Oba policisté i zámečník následují správce ke vchodu. Uvnitř domu je okamžitě obklopí hnilobný zápach.

Všichni se snaží nedýchat nosem a společně pokračují k vý-
tahu.

„Jedenácté patro je moje oblíbené,“ zabručí správce. „Loni jsme museli z jednoho bytu násilím vystěhovat nájemníky a v roce 2013 tam zase jiný byt vyhořel.“

„Ve Švédsku musí hasiči vždycky tři dny před požárem na místě nacvičovat hašení,“ pronese zámečník tiše další vtípek.

Když všichni vystoupí z výtahu, udeří je do nosu zápach tak strašlivý, že se jim v očích objeví náznak zoufalství.

Zámečník si přetáhne svetr přes ústa a nos.

Karen se snaží potlačit zvedání žaludku. Je to jako nepatrné chvění těsně předtím, než se bránice v hrůze vzepře a vytlačí obsah útrob ven.

Správce ukáže na dveře bytu, druhou rukou si přitom zakrývá nos a ústa.

Karen vykročí, přiloží ucho ke dveřím a naslouchá. Uvnitř je ticho. Policistka stiskne zvonek.

Skrz dveře k nim dolehne jeho měkká melodie.

Náhle se z bytu ozve slabý mužský hlas. Così zpívá či recituje.

Karen zabuší na dveře a muž ztichne, ale pak začne znovu, docela opatrně.

„Jdeme dovnitř,“ řekne Mats.

Zámečník přistoupí ke dveřím, odloží si na podlahu těžkou tašku a rozepne zip.

„Slyšíte to?“ zeptá se.

„Ano,“ odpoví Karen.

Dveře vedlejšího bytu se otevřou a v nich se objeví dívka s rozcuchanými světlými vlasy a unavenými kruhy pod očima.

„Jdi domů,“ řekne jí Karen.

„Chci se koukat,“ usměje se děvče.

„Máš doma maminku nebo tatínka?“

„Nevím,“ odpoví dítě a rychle přibouchne dveře.

Místo aby zámečník použil zámečnickou pistoli, odvrtná rovnou celý zámek. Kovové špony se kroucí a padají na podlahu. Muž vytáhne zahřáté části cylindru a uloží je do tašky, pak vysune kliku a ucouvne.

„Počkejte tady,“ řekne Mats správci se zámečníkem.

Karen vytáhne zbraň, zatímco Mats rozrazí dveře a zavolá do bytu:

„Policie! Jdeme dovnitř!“

Karen se podívá na pistoli ve své bledé ruce. Na několik vteřin ji pohltí pohled na černý kov, spojené části zbraně — hlaveň, závěr a rukojeť.

„Karen?“

Policistka pohlédne Matsovi do očí, obrátí se k bytu, zvedne pistoli a s rukou před ústy vejde dovnitř.

V předsíni žádné pytle s odpadky neleží.

Zápach musí vycházet z koupelny nebo kuchyně.

Není slyšet nic než došlapování vysokých bot na linoleu a její vlastní dech.

Mine malé zrcadlo v předsíni a vejde do obývacího pokoje. V rychlosti zajistí rohy místnosti a rozhlédne se po chaosu, který tu vládne. Na zemi leží převržená televize, květináče s kapradinami jsou rozbité, pohovka pokrytá velkými dekami je posunutá našikmo, jeden z polštářů je rozříznutý a stojací lampa se válí na podlaze.

Karen obrátí zbraň ke vchodu do koupelny a kuchyně, nechá Matse projít a následuje ho.

Pod těžkými podrážkami jim praská roztříštěné sklo.

Jedno z nástěnných světel je rozsvícené a v jeho záři se vznášejí zrnka prachu.

Karen se zastaví a naslouchá.

Mats otevře dveře do koupelny a po chvíli spustí ruku s pistolí dolů. Karen se pokouší nahlédnout dovnitř, ale ve výhledu jí stíní dveře, takže v přítmí nedokáže rozlišit víc než špinavý sprchový závěs. Přistoupí o krok blíž, nakloní se dopředu a trochu strčí do dveří. Slabý paprsek světla pak ozáří tapetu na stěně.

Umyvadlo je celé od krve.

Karen přeběhne mráz po zádech. O vteřinu později za sebou zaslechne hlas starého muže, který jí cosi tlumeně říká, a dostane takový strach, že vyjekne, otočí se dokola a namíří pistolí do chodby.

Nikdo tam není.

Cítí, jak se jí do krve valí adrenalin, vrátí se do obývacího pokoje, uslyší smích a zamíří pistolí na pohovku.

Klidně by se za ní mohl někdo skrývat.

Karen vnímá, že se jí Mats snaží něco říct, ale nedokáže jeho slovům porozumět.

V uších jí tepe krev.

Pomalou postupuje vpřed, přiloží prst na spoušť, cítí, jak se celá třese, a raději si podepře zbraň druhou rukou.

V následující vteřině si uvědomí, že hlas vychází z přehrávače. Starý muž právě začíná zpívat.

Karen obejde pohovku, spustí ruku se zbraní a dívá se na zaprášené kabely a sáček od chipsů.

„Tak jo,“ zašeptá si pro sebe.

Na víku přehrávače leží obal od kompaktního disku s nápisem *Ústav pro jazyk a paměť národa*. Tatáž krátká pasáž nahrávky se přehrává stále dokola. Starý muž těžko srozumitelným dialektem cosi vypráví, směje se, nakonec začne zpívat — *svatební*

veselí na našem dvoře, rozpraskané mísy a prázdné talíře — a pak ztichne.

Mats stojí ve dveřích a mává na ni, aby šla za ním, chce pokračovat do kuchyně.

Venku je skoro tma, záclony se chvějí v teple vycházejícím z radiátoru.

Karen vyjde za kolegou do před síně, zakolísá a rukou s pistolí se opře o stěnu.

Vzduch je ztěžklý zápachem výkalů a hnijícího masa, výpary jsou tak silné, až jim z nich slzí oči.

Karen slyší Matsovy krátké nádechy a soustředí se, aby ji nevolnost nepřemohla.

Dojde za kolegou do kuchyně a zastaví se.

Na linoleu leží nahý člověk s příliš velkou hlavou a nadmutým břichem.

Těhotná žena s nateklým, šedomodrým penisem.

Mats tiše zaupí a opře se o mrazák.

Karen si v duchu opakuje, že je to jenom šok. Je jí jasné, že ten mrtvý je muž, ale jeho nafouklé břicho a roztažené nohy jí připomněly rodící ženu.

Roztřesenýma rukama zastrčí pistoli do pouzdra.

Tělo se nachází v pokročilém stadiu rozkladu, velké části už jsou téměř oddělené od trupu a mokvají.

Mats přejde místnost a vyzvrací se do dřezu. Zvratky dostříknou až na kávovar.

Hlava mrtvého vypadá jako zčernalá dýně, naražená přímo na ramena. Čelist má úplně oddělenou a hrtan a ohryzek vytlačily nahromaděné plyny obrovskými ústy ven.

Tady došlo ke rvačce, pomyslí si Karen. Muž byl zraněn, protivník mu zlomil čelist, on upadl, uhodil se do hlavy a zemřel.

Mats znovu zvrací a plive hlen.

Z obývacího pokoje se opět ozývá píseň.

Karen zabloudí očima k mužovu břichu, roztaženým nohám a pohlavnímu údu.

Mats je zbrcený potem a ve tváři úplně bledý. Karen si říká, že musí jít za ním a pomoci mu, ale náhle ji kdosi chytí za nohu. Vykřikne hrůzou a zašátrá po pistoli. Pak si však všimne, že je to dívka ze sousedního bytu.

„Tady nemůžeš být, holčičko,“ zasípe.

„Vždyť je to legrace,“ odpoví děvčátko a hledí na ni tmavýma očima.

Když Karen vyvádí dítě z bytu zpátky na schodiště, třesou se jí nohy.

„Dovnitř nikdo nesmí,“ řekne správci.

„Jenom jsem otevíral okno,“ odpoví muž.

Karen se vůbec nechce do bytu vracet, už teď je jí jasné, že se jí o tom bude zdát, že se bude po nocích budit s vidinou muže s roztaženými nohama.

Když se vrátí do kuchyně, Mats právě zavírá kohoutek u dřezu a dívá se na ni lesklýma očima.

„Jsme hotovi?“ zeptá se ho Karen.

„Ano, jenom se ještě podívám do mrazáku,“ odpoví kolega a ukáže na krvavé otisky rukou na madle víka.

Osuší si ústa, otevře mrazák a nakloní se nad něj.

Karen sleduje, jak Mats trhl hlavou, jako by do něčeho narazil, a pak otevřel ústa, ale nevydal ze sebe ani hlásku.

Potácivě ustoupil dozadu a víko se samo přibouchlo takovou silou, až na kuchyňské lince zacinkal hrneček.

„Co tam je?“ zeptá se Karen a blíží se k mrazáku.

Mats se přidržuje okraje dřezu, převrhne plastový rozprašovač na květiny a dívá se na ni. Zorničky se mu stáhly do nepatrných teček a obličej podivně zbledl.

„Nedívej se tam,“ zašeptá.

„Musím vědět, co v tom mrazáku je,“ odpoví Karen a ve vlastním hlase slyší strach.

„Proboha, nedívej se...“

Šero se snáší pomalu a tma je patrná až ve chvíli, kdy se tři skleníky ve Valeriině zahradnictví v Nacce poblíž Stockholmu rozzáří jako lampiony z rýžového papíru.

Teprve tehdy si člověk uvědomí, že je večer.

Valeria de Castrová má vlnité vlasy sepnuté do ohonu, holínky umazané od hlíny a červenou bundu, která ji poněkud tísní v ramenou, má celou špinavou.

U úst se jí sráží dech a vzduch jako by voněl po mrazu.

Pro dnešek je s prací hotová. Stáhne si pracovní rukavice a vydá se do domu.

V horním patře si nechá napouštět vanu a špinavé oblečení hodí do prádelního koše.

Když se otočí k zrcadlu, na čele uvidí velkou šmouhu a na tváři škrábanec od ostružinového šlahounu.

Pomyslí si, že si musí stihnout upravit vlasy, a pousměje se na sebe, aby vypadala veseleji.

Odtáhne sprchový závěs co nejvíc stranou, rukou se opře o kachlíkovou zeď a vlez do vany. Voda je tak horká, že musí chvíli počkat, než se do ní celá ponoří.

Opře si hlavu o okraj, zavře oči a poslouchá, jak z kohoutku na hladinu tu a tam dopadne kapka.

Dnes večer přijede Joona.

Pohádali se, bylo to tak hloupé, cítila se zraněná, ale šlo jenom o nedorozumění, takže už si všechno vyjasnili jako dospělí lidé.

Valeria otevře oči a pozoruje odrazy vodní hladiny na stropě. Dopadající kapky tvoří stále nové a nové kruhy.

Závěs se na tyči trochu posunul, takže přes něj už zase nevidí na dveře koupelny.

S měkkým šplouchnutím vynoří jednu nohu z vody a na okamžik ji nechá spočinout na okraji vany.

Zavře oči, dál myslí na Joonu, pak si ale uvědomí, že téměř usíná, a posadí se.

Valerii zaplavilo takové horko, že musí z vany ven. Postaví se a nechá vodu chvíli jen tak stékat z těla, pokusí se zkontrolovat dveře v odraze zrcadla, ale sklo je úplně zamlžené.

Opatrně vyleze z vany na chladnou podlahu, vezme osušku a otře se.

Pootevře dveře, chvíli počká a pak vyhlédne do chodby. Stíny nehybně stojí na tapetách.

Všude je naprosté ticho.

Nemá strach, ale čas strávený ve vězení ji v určitých situacích naučil ostražitosti.

Vyjde z koupelny a projde chladnou chodbou do ložnice. Ještě se úplně nesetmělo, na obloze je stále patrný obrys o něco světlejších mraků.

Vytáhne z komody čisté kalhotky a navlékne si je, pak otevře skříň, vybere si žluté šaty a položí je na postel.

Z přízemí se ozve nějaký šramot.

Valeria strne.

Nedýchá, jenom nehybně stojí a naslouchá.

Co to mohlo být?

Joona má přijít na návštěvu asi až za hodinu a ona připravuje jehněčí filety na čerstvém koriandru.

Valeria přistoupí k oknu a začne stahovat roletu. Najednou si všimne, že vedle skleníku stojí nějaký člověk.

Ucouvne a pustí šňůrku rolety, která vyletí zpátky nahoru.

Rychle zhasne lampičku a vrátí se k oknu.

Venku nikdo není.

Valeria si je téměř jistá, že tam ve stínu lesa naprosto nehybně stál nějaký muž.

Byl hubený, vypadal jako kostra a díval se nahoru přímo na ni.

Okna skleníků se lesknou vysráženými kapkami vody. Nikdo tam není. Nesmí si dovolit bát se tmy, to prostě nejde.

V duchu si řekne, že pokud dobře viděla, musel to být nějaký zákazník nebo dodavatel, který se schoval, když se objevila nahá v okně.

Stává se celkem často, že někdo přijede až po zavírací době.

Valeria vezme do ruky mobil, má ho však úplně vybitý.

Rychle si natáhne dlouhý červený župan a jde dolů. Poté co sejde několik schodů, ucítí na kotnících chladný průvan. Když sestoupí do haly, uvidí, že domovní dveře jsou otevřené dokořán.

„Haló?“ zavolá tiše.

Na koberci v chodbě leží naváté listí. Valeria vklouzne naboso do holínek, z police na klobouky vezme velkou baterku a vyjde ven.

Kráčí po cestě ke skleníkům, zkouší dveře a svítí baterkou mezi řady rostlin uvnitř. Jejich temné listy v kuželu světla září světlezelenou barvou. Odrazy a stíny kloužou po skleněných stěnách.

Valeria obejde nejvzdálenější skleník. Okraj lesa je černý. Pod vahou jejích kroků praská namrzající tráva.

„Můžu pro vás něco udělat?“ zeptá se hlasitě a posvítí mezi stromy.

Ozářené kmeny jsou šedavě bledé. O kus dál mezi stromy je už jenom tma. Valeria projde kolem starého zahradního kolečka a ucítí pach rzi. Opatrně přejíždí kuželem světla ze stromu na strom.

Okolní tráva se zdá nedotčená. Dál svítí proti stromům. Hluběji mezi kmeny najednou spatří cosi ležet na zemi. Vypadá to jako nějaký špalek zakrytý šedou dekou.

Světlo baterky slábne, Valeria s ní zatřepe a jde blíž.

Odstrčí větev, cítí, jak jí srdce zrychleně buší a baterka se chvěje v ruce.

Skoro to vypadá, jako by pod dekou leželo lidské tělo bez jedné nebo možná bez obou paží.

Musí nadzvednout deku a podívat se.

V lese je naprosté ticho.

Pod holínkou jí praskne suchá větvička a okraj lesa zničehonic zalije bílé světlo. Přibližuje se zezadu a pohybuje se do strany, takže dlouhé a úzké stíny stromů kloužou společně s jejím stínem po zemi.

Joona Linna dojede autem až k zadnímu skleníku. Úzkou rozpraskanou asfaltovou cestu lemuje vysoká tráva a nízký les.

Joona spočívá jednou rukou na volantu.

Má zamyšlený výraz a opuštěný pohled, šedý jako zamrzlé moře.

Vlasy má ostříhané nakrátko, protože jakmile si je nechá růst o něco déle, trčí mu do všech stran.

Je vysoký a jeho svaly svědčí o desítkách let tvrdého tréninku, při němž spolupracují všechny svalové skupiny, šlachy i vazy.

Na sobě má tmavomodré sako a bílou košili, u krku rozepnutou.

Na sedadle spolujezdce leží kytice rudých růží.

Než začal Joona Linna studovat vysokou školu policejní, byl vojákem, členem speciální operační jednotky a v Nizozemsku absolvoval špičkový výcvik v nekonvenčním boji nablízko, používání inovativních zbraní a vedení městské guerillové války.

Od té doby, co se stal komisařem státní kriminální policie, vyřešil víc komplikovaných případů vražd než kdokoli jiný v celé Skandinávii.

Když byl odsouzen ke čtyřletému odnětí svobody, mnozí byli přesvědčeni, že rozhodnutí stockholmského soudu nebylo spravedlivé.

Joona se proti rozsudku neodvolal. Věděl, že kvůli záchraně přítele opravdu hodně riskoval.

Letos na podzim Joonovi trest zmírnili z odnětí svobody na obecně prospěšnou práci. Slouží jako policista ve stockholmské čtvrti Norrmalm. Má půjčený jeden z obecních bytů na ulici Rörstrandsgatan naproti kostelu Filadelfiakyrkan. Už za pár týdnů se vrátí do služby jako kriminální komisař

a dostane zpátky svou pracovnu v budově policejního ředitelství.

Joona stočí volant, zaparkuje, vystoupí z vozu a zůstane stát potmě v chladném vzduchu.

Ve Valeriině malém domku se svítí a vstupní dveře jsou dokořán.

Světlo z kuchyňského okna dopadá na holé větve převislých bříz a namrzlý trávník.

Od lesa se ozve zapraskání a Joona se otočí. Ve tmě mezi stromy se pohybuje slabé světlo a pod blížícími se kroky šustí listy.

Joona jednou rukou opatrně rozepne pouzdro pistole.

Ukročí stranou do tmy, za okamžik však uvidí Valerii, jak vychází z lesa s baterkou v ruce. Na sobě má červený župan a holínky. Je bledá a má vlhké vlasy.

„Co děláš v lese?“ zeptá se jí.

Valeria na něho vrhne zvláštní pohled, jako by byla myšlenkami kdesi daleko.

„Jen jsem šla zkontrolovat skleníky,“ odpoví.

„V županu?“

„Jsi tu brzo,“ namítne Valeria.

„Já vím, je to neslušné. Ale snažil jsem se jet pomalu,“ řekne Joona a podá jí květiny.

Valeria poděkuje, upře na něj své velké tmavohnědé oči a pozve ho dovnitř.

V kuchyni to voní římským kmínem a bobkovým listem a Joona řekne něco o tom, že má hlad, ale vzápětí toho zalituje a zakoktá, že je tu brzy a že s jídlem kvůli němu nemusejí spěchat.

„Bude to hotové za půl hodiny,“ usměje se Valeria.

„Výborně.“

Valeria odloží květiny na stůl a dojde k troubě. Zvedne víko pekáče, zamíchá obsah, nasadí si brýle a nahlédne do kuchařky. Potom z prkýnka přisype do jídla nasekanou petrželku a koriandr.

„Zůstaneš přes noc?“

„Jestli ti to nevadí...“

„Myslela jsem to tak, jestli si můžeš dát trochu vína,“ řekne Valeria a zčervená.

„Pochopil jsem to.“

„Pochopil jsi to,“ opakuje po něm a napodobuje přitom jeho finský přízvuk.

„Jo.“

Valeria přinese ze skříňky dvě skleničky, otevře láhev vína a nalije.

„Ustlala jsem ti v pokoji pro hosty. Máš tam připravený ručník a kartáček na zuby.“

„Díky,“ odpoví Joona a zvedne skleničku.

Mlčky si přítuknou, ochutnají víno a pohlédnou jeden na druhého.

„Tohle se ve vězení nesmělo,“ řekne Joona.

Valeria zkontroluje uříznuté stonky růží, dá kytici do vázy a potom zváží.

„Chtěla bych ti to říct hned,“ začne a utáhne si pásek starého županu. „Promiň, že jsem tak reagovala.“

„Už ses přece omluvila,“ odpoví Joona.

„Chtěla jsem ti to říct do očí... Když jsem pochopila, že jsi pořád u policie, chovala jsem se hloupě a nedospěle.“

„Myslela sis, že jsem lhal, ale...“

„Nejenom to,“ skočí mu do řeči a začervená se.

„Každý má rád policajty?“

„Ano,“ odpoví Valeria a potlačuje úsměv, takže se jí kůže na bradě nakrčí.

Znovu zamíchá jídlo, přiklopí ho a trochu sníží teplotu.

„Nechceš s něčím pomoci?“

„Ne, já jenom... chtěla jsem si upravit vlasy a nalíčit se, než dorazíš. Takže to půjdu udělat teď.“

„Dobře.“

„Chceš počkat tady, nebo půjdeš se mnou?“

„Půjdu s tebou,“ usměje se Joona.

Vezmou si skleničky s vínem a pokračují do ložnice. Na ustlané posteli leží žluté šaty.

„Posaď se do křesla,“ zamumlá Valeria.

„Díky,“ řekne Joona a posadí se.

„Teď se nedívej.“

Joona se otočí stranou a Valeria si sundá župan, natáhne si šaty a od pasu nahoru začne zapínat knoflíčky.

„Moc často šaty nenosím, jenom někdy v létě, když jedu do města,“ řekne svému odrazu v zrcadle.

„Neskutečně ti to sluší.“

„Nech toho,“ usměje se Valeria a zapne poslední knoflíčky na prsou.

„To nejde,“ odpoví Joona.

Valeria přistoupí blíž k zrcadlu a začne si sponkami připínat vlhké vlasy na zátylku.

Potom se nakloní dopředu a nanáší si rtěnku. Joona pozoruje její dlouhý krk.

Valeria se posadí na postel a začne si nasazovat náušnice odložené na nočním stolku. Zastaví se uprostřed pohybu a pohlédne Joonovi do očí.

„Myslím, že jsem tak zareagovala kvůli tomu, co se tehdy stalo v nákupním centru Mörby... Ještě teď se za to stydím,“ řekne tiše. „Radši si ani nepředstavuju, co sis o mně tehdy musel myslet.“

„Byl to jeden z mých prvních zásahů u stockholmské policie,“ odpoví Joona a sklopí oči.

„Byla jsem fetačka.“

„Každý člověk má svoji cestu, tak to prostě je,“ řekne Joona a pohlédne jí do očí.

„Ale bylo ti mě líto. Viděla jsem to... a vzpomínám si, že jsem se tím snažila pohrdat.“

„Vždyť víš, znal jsem tě jenom z gymplu... Neodpovědělas mi na několik dopisů, pak jsem šel na vojnu a skončil v zahraničí.“

„A já ve vězení.“

„Valerie...”

„Ne, jen... je to tak nesmyslné, mít za sebou všechna ta špatná rozhodnutí... A teď jsem málem všechno mezi námi znovu zničila.“

„Prostě jsi nebyla připravená na to, že bych mohl u policie pokračovat,“ řekne Joona klidně.

„Víš vůbec, za co mě zavřeli?“

„Četl jsem rozsudek a nebylo to nic horšího, než co jsem udělal já.“

„Dobře, jen abys věděl, že nejsem žádná hodná holka.“

„Ale jsi,“ namítne Joona.

Valeria se na něho dál dívá, jako by čekala, že spatří ještě něco víc, jako by existovalo cosi skrytého, co každou chvíli vyjde najevo.

„Joono,“ řekne pak vážně. „Vím, že žiješ s pocitem, že být s tebou je pro ostatní nebezpečné, že své blízké vystavuješ riziku.“

„Ne,“ zašeptá Joona.

„Dlouho jsi to měl těžké, ale nikde není psáno, že to tak musí být napořád.“

Joona dojídá poslední sousto, přestože už je naprosto sytý, a Valeria vytírá dno talíře kouskem chleba. Sedí spolu u kuchyňského stolu, vázu s růžemi odložili na linku, aby na sebe viděli.

„Pamatuješ si, jak jsme spolu chodili na veslování?“ zeptá se Valeria a dolije zbytek vína z láhve do Joonovy skleničky.

„Na to léto vzpomínám docela často.“

Bylo parné léto a oni se rozhodli, že společně přenocují na ostrůvku, který si vyhlédli. Ležel porostlý měkkou trávou v jedné zátocce a nebyl o moc větší než manželská postel. Nebylo na něm nic než jediná skalka a pět stromů.

Valeria otře z okraje své skleničky rtěnku.

„Kdoví jak by pokračovaly naše životy, kdyby tehdy nezačalo hřmít.“

„Na gymplu jsem do tebe byl úplně blázen,“ řekne Joona a pomyslí si, že ho tentýž pocit zaplavil znovu.

„Pro mě to asi nikdy neskončilo,“ odpoví Valeria.

Joona položí svoji ruku na její, ona k němu zvedne lesklé oči a potom si ulomí kousek chleba.

Joona si otře ústa ubrouskem a opře se, až v židli zapraská.

„A co Lumi?“ zeptá se Valeria. „Daří se jí v Paříži dobře?“

„Mluvil jsem s ní v sobotu, byla veselá a chystala se na nějaký večírek v Perrotinu, což je galerie, kterou bych zřejmě měl znát... A já jsem se jí začal vyptávat, jestli se tam zdrží dlouho a jak se dostane domů.“

„Starostlivý tatínek,“ podotkne Valeria pobaveně.

„Řekla, že si asi zavolá taxík. Nejspíš se jí moc nelíbilo, když jsem jí připomněl, že se má posadit přímo za řidiče a připoutat se.“

„Aha,“ usmívá se Valeria.

„Už se chtěla rozloučit, ale já jsem si nemohl pomoci a ještě jsem jí řekl, aby vyfotila taxikářovu licenci a fotku mi poslala, a tak dále.“

„A poslala ti ji?“

„Ne,“ zasměje se Joona.

„Mladým starostlivost nevadí, ale nedůvěra ano...“

„Já vím, ale prostě nemůžu jinak. Nedaří se mi přestat uvažovat jako policajt.“

Dál sedí spolu, dopíjejí zbytky vína ve skleničkách, baví se o zahradnictví a Valeriiných synech.

Když Joona poděkuje za večeři a začne sklízet ze stolu, za okny kuchyně už panuje neproniknutelná tma.

„Chceš ukázat pokoj pro hosty?“ zeptá se Valeria zastřeně.

Vstanou a Joona se uhodí do hlavy o stínidlo lustru, až to kovově zaduní. Společně vystoupají po schodech nahoru a vejdou do malého pokojíku s okny v hlubokých výklencích.

„Pěkné,“ řekne Joona a zůstane stát těsně za ní.

Valeria se otočí, pak zaskočená jeho nečekanou blízkostí o krok ustoupí a podivným gestem ukáže ke skříni.

„Najdeš tam další polštáře... a deky, kdyby ti byla zima.“

„Díky.“

„Ale taky můžeš spát v mojí posteli, jestli chceš,“ zašeptá Valeria, vezme ho za ruku a vede ho za sebou.

Na prahu ložnice se k němu otočí, postaví se na špičky a políbí ho. Joona polibek opětuje, obejmě ji a skoro ji zvedne do vzduchu.

„Uděláme si z peřiny stan?“ zašeptá Joona.

„Tak jsme to vždycky dělávali,“ usměje se Valeria a srdce se jí rozbuší ještě divočeji.

Rozepne Joonovi košili a stáhne mu ji z ramen, rukama sevře jeho bicepsy a podívá se na něj.

„Zvláštní... pamatuju si tvoje tělo, ale tehdy jsi byl jen vysoký, neměl jsi takové svaly ani žádné jizvy.“

Joona jí rozepne šaty, políbí ji na ústa a na krk pod uchem a prohlíží si ji.

Je štíhlá a má malá prsa.

Pamatuje si její tmavé bradavky.

Teď má na obou ramenou tetování a svalnaté paže plné škrábanců od trnitých keřů.

„Valerie... jak můžeš být tak krásná...”

Valeria si stáhne kalhotky, nechá je sklouznout na podlahu a vystoupí z nich. Chloupky má černé a kudrnaté.

Když mu začne rozepínat kalhoty, třesou se jí prsty. Nemůže přijít na to, jak zapínání funguje, a nakonec musí zabrat větší silou.

„Promiň,“ zachichotá se.

Když si Joona stáhne kalhoty, Valeria se červená a snaží se moc nedívat.

Společně zvednou velkou přikrývku a posadí se pod ni. Zasmějí se, v chabém světle se dívají jeden na druhého a znovu se začnou líbat.

Převalí se na bok, odhrnou deku a oba se zase cítí jako náctiletí. A přece je to jiné. Jsou si vzájemně cizí, ale zároveň zvláštním způsobem důvěrně známí.

Valeria vzdychne, když ji Joona políbí na ústa. Lehne si na záda a setká se s pohledem jeho šedých očí. V srdci cítí záplavu divokého štěstí.

Líbá ji na prsa a opatrně saje bradavku. Valeria si přitáhne jeho hlavu k sobě a on slyší rychlé údery jejího srdce.

„Pojď,“ zašeptá Valeria, přitáhne si ho na sebe, a když se na ni Joona položí, roztáhne nohy.

Joona se na ni nemůže přestat dívat. Její vážné oči, pootevřená ústa, jamka pod krkem, krk a stín klíční kosti.

Valeria si ho k sobě přitáhne a cítí jeho tvrdost, když do ní proniká.

Pod jeho tíhou se boří hlouběji do matrace, cítí tah ve slabínách, jak jí odtlačuje nohy od sebe.

Joona vnímá její obklopující, vlhké teplo, a když změní směr pohybu, zalapá po dechu.

Valeria otevře oči a vidí mu ve tváři slast, vidí jeho touhu.

Rytmicky proti němu prohýbá tělo a slabé světlo jí stéká po prsou, břiše a bocích.

Dech se jí zrychlí, nadzvedne boky, zakloní hlavu a zavře oči.

Přikrývka se svezla na podlahu.

Hladina vody ve skleničce na nočním stolku se pohupuje a vrhá na strop elipsovité odlesky.

Je neděle. Jeden z prvních dnů nadcházející zimy je tak temný, až se skoro zdá, že slunce už zapadlo. Joonu u Valerie strávil dvě noci, ale v pondělí musí zase normálně do práce.

Valeria sedí u psacího stolu v ložnici a prochází si v notebooku objednávky.

Když zaslechne motor příjíždějícího auta, vyhlédne z okna a spatří Joonu, jak odkládá lopatu do kolečka a mává bílému jaguaru, který se blíží po štěrkové cestě.

Joonu se snaží Nâlenovi naznačit, aby zastavil, ale je to marné, jaguar najede předními koly přímo do řady osázených plastových květináčů. Ozývá se praskání a od kol odletuje vlhká zemina. Vůz zastaví jedním kolem na vysokém obrubníku.

Valeria stojí u okna a sleduje, jak z nakloněného vozu vystupuje vysoký muž s brýlemi. Má orlí nos, nakrátko oholené šedé vlasy a pod rozepnutým kabátem bílý lékařský plášť.

Nâlen je profesorem soudního lékařství na Karolínském institutu a ve svém oboru je jedním z předních odborníků v celé Evropě.

Joonu si se starým přítelem potřese rukou a pomyslí si, že vypadá ještě bleďší než obvykle.

„Měl bys mít něco na krku,“ řekne Joonu a pokusí se Nâlenovi zapnout límec.

„Anja mi dala adresu,“ spustí Nâlen, aniž Joonův úsměv opětuje. „Musím s tebou...“

Když na schodech spatří Valerii, okamžitě zmlkne.

„Co se stalo?“ zeptá se Joonu.

Nâlenovy rty úplně ztratily barvu a v očích má uštváný výraz.

„Musím s tebou mluvit o samotě.“

Valeria dojde až k nim a podá vysokému muži ruku.

„To je Valeria,“ představí ji Joonu.

„Profesor Nils Åhlén,“ odpoví Nâlen formálně.

„Těší mě,“ usměje se Valeria.

„Potřebujeme si promluvit,“ vysvětlí jí Joona. „Můžeme se posadit v kuchyni?“

„Samozřejmě,“ přikývne Valeria a vykročí za nimi k domu.

„Mrzí mě, že vás ruším zrovna v neděli,“ řekne Nâlen.

„To je úplně v pořádku, taky nahoře trochu pracuju,“ odpoví Valeria a pokračuje po schodech do patra.

„Nechod' dolů,“ požádá ji Joona. „Až budeme hotovi, zavolám tě.“

„Dobře.“

Joona zavede Nâlena do kuchyně a vyzve ho, aby se posadil. Ve sporáku praská oheň.

„Dáš si kávu?“

„Ne, díky... nechci...“

Odmílčí se a klesne na židli.

„Jak se vlastně máš?“

„O mě nejde,“ odpoví Nâlen ustaraně.

„A co se teda stalo?“

Nâlen uhne pohledem a dlaní pohladí desku stolu.

„Jsem v úzkém kontaktu s kolegy z Norska,“ začne pomalu. „A právě jsem mluvil s člověkem z norského Ústavu národního zdraví... Jejich oddělení soudní patologie a klinického soudního lékařství teď pod ně spadá.“

„To vím.“

Nâlen ztěžka polkne, sundá si brýle, roztěkaně je zkusí vyčistit a znovu si je posadí na nos.

„Joono, sedím tu s tebou a vůbec nevím, jak ti to mám říct... tak, abys ne...“

„Řekni mi, co se stalo.“

Joona nalije do skleničky vodu a postaví ji před Nâlena.

„Dozvěděl jsem se, že norská kriminálka převzala od oslofské policie vyšetřování pravděpodobné vraždy... Našli mrtvého muže v jeho vlastním bytě. Všechno nasvědčovalo obvyklému scénáři se rvačkou, ale když otevřeli mrazák, uvnitř objevili části těl spousty lidí... zmražené v různých stadiích

rozkladu... Pracují s teorií, že ten mrtvý byl dosud neznámý vykradač hrobů... a zřejmě nekrofil a kanibal... Každopádně jako obchodník se starožitnostmi objížděl trhy a aukce a pak v těch místech otevíral hroby a odvážel si trofeje.“

Nålen se napije vody a třesoucím se prstem si otře kapky z horního rtu.

„A co to má společného s námi?“

„Nechci, aby tě to teď rozrušilo,“ řekne Nålen a poprvé se Joonovi podívá do očí. „Ten mrtvý měl v mrazáku Summinu lebku.“

„Mojí Summy?“

Joona se opře o kuchyňskou linku, převrhne láhev od vína, ale ani si nevšimne, že se skutálela do dřezu se špinavým nádobím. V uších mu hučí a před očima se míhají vzpomínky na manželku.

„Víš to jistě?“ zašeptá a zaletí pohledem ven ke skleníkům.

Nålen si upraví brýle na nose a začne mu vyprávět, jak se policie snaží porovnávat DNA z částí těl v mrazáku s policejními registry Europolu a Finska a skandinávských zemí.

„Našli Summiny zubařské záznamy... a protože jsem úmrtní list vypisoval já, zavolali mi.“

„Rozumím,“ odpoví Joona a posadí se na židli naproti příteli.

„Našli u něho doma zápisy ze všech cest... V půlce listopadu byl na aukci v Gällivare... to není tak daleko od Summina hrobu.“

„Víš to jistě?“ opakuje Joona.

„Ano.“

„Můžu vidět fotky?“

„Ne,“ zašeptá Nålen.

„To je dobrý,“ řekne Joona a pohlédne Nålenovi do očí.

„Nedělej to.“

Joona už však otevřel Nålenovu tašku a vytáhl desky s dokumenty od norské kriminální policie. Pokládá na stůl jednu fotografii za druhou.

První snímek ukazuje pohled dolů do otevřeného mrazáku. Z bílé ledové hroudy trčí šedé dětské chodidlo. Vedle vousatého obličejce ledem prosvítá vypreparovaná páteř a krvavý jazyk.

Joona prolisťuje fotografie částí těla vyrovnaných na kovové lavici. Vyříznuté srdce v pokročilém stadiu rozkladu, lýtko oddělené u kolenní hlavice, celé nemluvně, tři čisté lebky, zuby a kompletní trup s prsy i pažemi.

Zničehonic do kuchyně vstoupí Valeria a postaví do dřezu dva hrnky od kávy.

„Sakra!“ vykřikne Joona a pokouší se fotografie skrýt, přestože je jasné, že už je zahlédla.

„Promiň,“ zamumlá Valeria a pospíchá pryč.

Joona vstane, opře se rukou o zeď, pohlédne z okna ven ke skleníkům a potom se očima vrátí ke snímkům.

Summina lebka.

Je to jenom náhoda, říká si v duchu. Vykradač hrobů nevěděl, co byla Summa zač. Z náhrobního kamene se to vyčíst nedá a není to zaznamenáno ani v žádném registru.

„Co o pachateli víme?“ zeptá se a slyší Valeriiny kroky na schodech.

„Nic, nemají žádné stopy.“

„A o oběti?“

„Nejspíš došlo k hádce. Když zemřel, měl vysokou hladinu alkoholu v krvi.“

„A není divné, že policie nenašla žádné stopy po tom druhém?“

„Na co myslíš, Joono? Co tě napadá?“ zeptá se Nâlen napjatým hlasem.

Když Joona přijde nahoru a zaklepe na dveře, Valeria sedí u počítače.

Otočí se k němu a bledé světlo z okna dodává jejím vlasům kaštanově červený lesk.

„Nálen už odjel,“ řekne Joona tiše. „Promiň, že jsem byl naštvaný. Nechtěl jsem, abys to musela vidět.“

„Nejsem přecitlivělá,“ odpoví Valeria. „Vždyť víš, že mrtvol už jsem viděla spoustu.“

„Ale tohle bylo něco víc než jen části těl... Je to osobní,“ dodá Joona potichu.

Ve Stockholmu existuje rodinná hrobka s nápisy *Summa Linnová* a *Lumi Linnová*, jejich popel však v urnách pod zemí není. Smrt Joonovy ženy a dcery byla fingovaná a obě potom ve skutečnosti mnoho let žily s novou identitou na tajném místě.

„Pojďme do kuchyně, ohřejeme si polévku,“ řekne Valeria po chvíli.

„Cože?“

Valeria ho obejmě, on jí položí paže kolem pasu a opře si tvář o její hlavu.

„Pojďme se dolů najíst,“ opakuje Valeria tiše.

Když přijdou do kuchyně, vytáhne z ledničky polévku, kterou předtím uvařili, a postaví hrnec na sporák. Když však rozsvítí světlo na digestoři, Joona přistoupí blíž a zase zhasne.

„Co se stalo?“ zeptá se Valeria.

„Někdo vykradl Summin hrob a...“

Joona se odmlčí, odvrátí oči a Valeria pozoruje, jak si z tváře utírá slzy.

„Plakat se smí,“ řekne opatrně.

„Vlastně ani nevím, proč se mě to tak dotklo... Nějaký muž vykopal její hrob a odvezl lebku do Osla.“

„Panebože,“ zašeptá Valeria.

Joona se postaví k oknu a dívá se směrem ke skleníkům a dál k lesu. Valeria si všimla, že zatáhl závěsy v obývacím pokoji a na starý servírovací stůl položil nůž.

„Přece víš, že Jurek Walter je mrtvý,“ řekne vážně.

„Ano,“ zašeptá Joona a zatáhne záclonu na okně v kuchyni.

„Chceš o tom mluvit?“

„Nedokážu to,“ odpoví Joona chraptivě a obrátí se k ní.

„Dobře,“ přikývne Valeria zamyšleně. „Ale nemusíš mě chránit, já to zvládnu. Když mi všechno povíš, slibuju... Vím, cos udělal, abys Summu a Lumi zachránil, takže chápu, že Jurek Walter musel být strašlivý.“

„Byl horší, než si kdokoli dovede představit... dokázal vykotlat z člověka celé nitro... až zůstal úplně prázdný.“

„Ale víš přece, že už je to pryč,“ zašeptá Valeria a pokusí se ho dotknout. „Můžeš se cítit bezpečně, Jurek je mrtvý.“

Joona přikývne.

„Byla to jen silná vzpomínka... Když jsem se dozvěděl, co se stalo se Summiným hrobem, měl jsem pocit, jako by na mě znovu dýchl.“

Joona se vrátí k oknu a podívá se přes záclonu ven. Valeria v potměšlé kuchyni pozoruje jeho záda.

Když se po chvíli spolu posadí ke stolu, požádá ho, aby pokračoval ve vyprávění o Jurku Walterovi. Joona položí ruce na stůl, aby zastavil jejich třas, a tiše se rozpráví:

„Jeho diagnóza zněla... nespecifikovaná schizofrenie, chaotické myšlení a akutní psychotický stav s bizarními a velmi násilnickými sklony. To ale vůbec nic neznamená... on nikdy schizofrenní nebyl... jediné, o čem jeho diagnóza vypovídá, je strach psychiatra, který ten posudek psal.“

„Byl to vykradač hrobů?“

„Ne,“ odpoví Joona.

„Tak vidíš,“ řekne Valeria a pokusí se o úsměv.

„Jurek Walter by se o žádné trofeje nikdy nezajímal. Nebyl perverzní... ale jeho vášní bylo ničení lidí, ne zabíjení nebo mučení... Nad tím by sice nezaváhal, ale aby mu člověk

porozuměl, je třeba vědět, že chtěl zničit nitro své oběti, uhasit v ní plamen života...”

Joona se jí pokouší vysvětlit, že Jurek chtěl své oběti připravit o všechno a pak přihlížet, jak budou dál žít — chodit do práce, jíst, dívat se na televizi —, až do toho strašlivého okamžiku, kdy si uvědomí, že už jsou vlastně mrtví.

Sedí spolu potmě a Joona jí vypráví o Jurku Walterovi. Přestože to byl v severní Evropě nejhorší sériový vrah všech dob, veřejnost o něm nemá tušení, protože všechny dokumenty, které se jeho osoby týkají, jsou přísně tajné.

Joona Valerii popisuje, jak se společně s kolegou Samuelem Mendelem dostali Jurkovi na stopu.

Začali střídavě hlídkovat po nocích před bytem ženy, jejíž děti zmizely za okolností, které připomínaly ostatní svědectví.

Vypadalo to, jako by se propadly do země.

Vzorec, který se jim podařilo odkrýt, byl takový, že až příliš mnoho lidí, kteří v posledních letech zmizeli, patří k rodinám, v nichž se ztratili i další členové.

Joona se odmlčí a Valeria sleduje, jak znovu sepne ruce, aby se mu přestaly trást. Uvařila čaj a postavila na stůl dva plné hrnky. Čeká, až bude Joona pokračovat.

„Už několik týdnů tálo,“ naváže Joona. „Ale přes den znovu nasněžilo... na zbytku starého sněhu ležela vrstva nového...”

O posledních hodinách, než ho přišel Samuel vystřídat, Joona nikdy s nikým nemluvil.

Na temném okraji lesa stál hubený muž a díval se vzhůru k oknům, za nimiž spala žena, jejíž děti zmizely.

Jeho klidný obličej byl propadlý a vrásčitý.

Joona si pomyslel, že pouhý pohled na ten dům muže naplňuje tak spokojeným klidem, jako by už svou oběť odtáhl do lesa.

Ta drobná postava nedělala nic jiného, než že se dívala. A pak se otočila a zmizela.

„Tehdy jsi ho viděl poprvé,“ řekne Valeria a položí svou ruku na jeho.

Joona zvedne oči a uvědomí si, že se odmlčel. Přikývne a vypráví, jak oba se Samuelem vystoupili z auta a vydali se po čerstvých stopách.

„Běželi jsme podél starých kolejí do parku Lill-Janskogen...“

Ve tmě mezi stromy se jim však mužovy stopy ztratily, na jednu před nimi prostě nebyly a oni se museli vrátit.

Když šli podél kolejí, zničehonic zřetelně uviděli místo, kde hubený muž zamířil přímo do lesa.

Země pod čerstvým sněhovým popraškem byla vlhká, takže stopy jeho bot zčernaly. Před půlhodinou byly ještě bílé a ve slabém světle neviditelné, nyní se však v kontrastu s okolním sněhem ostře rýsovaly.

Pokračovali hluboko do lesa, kde zaslechli nářikavý ženský hlas.

Znělo to jako osamělý pláč z pekla.

Mezi stromy zahlédli pronásledovaného. Stál u mělké jámy, kolem níž se černala čerstvě vykopaná hlína. Vyhublá a špinavá žena se stále dokola snažila vylézt z jakési bedny. S pláčem se drala nahoru, ale pokaždé když se zapřela, aby vylezla ven, ji muž zatlačil nazpátek.

Vytáhli zbraně a vyběhli, povalili muže na břicho a spoutali mu ruce i nohy.

Když Samuel volal na centrálu, tekly mu slzy.

Joona pomohl ženě z bedny a zabalil ji do své bundy. Držel ji v náručí a utěšoval ji, že pomoc už je na cestě. V tom okamžiku postřehl nenadálý pohyb mezi stromy. Větvičky se pohupovaly a k zemi se snesla sněhová závěj.

„Někdo tam stál a pozoroval nás,“ řekne tiše.

Padesátiletá žena přežila, přestože strávila skoro dva roky v rakvi. Jurek Walter tu a tam přišel, hrob otevřel a dal jí vodu a jídlo. Žena oslepla, byla silně podvyživená a přišla o zuby. Svaly měla ochablé, tělo jí zdeformovaly proleženiny, utrpěla omrzliny na rukou i nohou.

Nejdřív měli lékaři za to, že je jenom traumatizovaná, ale pak se ukázalo, že utrpěla vážná poškození mozku.

Velkou část parku uzavřela policie ještě během té noci. Hned ráno označil policejní pes další místo, vzdálené pouhých dvě stě metrů od ženina hrobu. Vykopali tam ostatky muže a chlapce, nacpané v modrém plastovém sudu. Později se ukázalo, že byli pohřbeni o čtyři roky dřív, ale v sudu moc dlouho nepřežili, přestože do něj měla trubka přivádět vzduch.

Joon vidí, že jeho vyprávění Valerií otřásl. V obličeji úplně zesinala a drží si ruku před ústy.

Valeria myslí na Joonův popis prvního setkání s Jurkem — jak ho pozoroval pod oknem další oběti. Vybavil se jí muž, kterého v pátek zahlédla u skleníku na kraji lesa. Měla by to Joonovi říct, ale nechce, aby si začal namlouvat, že Jurek je přese všechno naživu.

Od chvíle Jurkova zadržení převzal předběžné vyšetřování státní zástupce, výslechy — od rozhodnutí o uvalení vazby až do hlavního líčení — však vedli Joona se Samuelem.

„Zdá se to nepochopitelné, ale Jurek Walter pronikl do hlavy každému, kdo se k němu dostal dostatečně blízko,“ vypráví Joona a pohlédne Valerie do očí. Nebylo v tom nic nadpřirozeného, jenom jistý druh dokonale chladného poznání lidských slabostí... Uměl vystihnout cosi naprosto zásadního, kvůli čemu pak člověk ztratil schopnost se bránit.

Jurek Walter během celého období za mřížemi nepřiznal vůbec nic. Netvrdil však ani, že je nevinný — většinu času se zabýval filozofickou dekonstrukcí pojmů *trest* a *zločin*.

„Vlastně mi až při závěrečných výsleších došlo, že Jurek měl v plánu přimět Samuela nebo mě, abychom připustili možnost, že je nevinný... že ten hrob našel náhodou, a když jsme ho zadrželi, snažil se té ženě naopak pomoci z rakve ven.“

Jednou večer, když byli Joona se Samuelem společně běhat, položil Samuel hypotetickou otázku, co by se stalo, kdyby v okamžiku, kdy do lesa přišli, stál u hrobu kdokoli jiný.

„Nemůžu na to přestat myslet,“ řekl Samuel. „Že ať by to byl kdokoli, byl by obviněn ze zločinu.“

Bylo jasné, že konkrétní důkazy chyběly a že žaloba byla postavená spíše na okolnostech zadržení a naprostém nedostatku jakýchkoli vysvětlení.

Joona věděl, že Jurek je nebezpečný, ale tehdy ještě netušil, o jak vysokou úroveň nebezpečnosti se jedná.

Samuel Mendel se začal stahovat do pozadí, už to nemohl vydržet, nedokázal pobývat v Jurkově blízkosti, říkal, že se cítí pošpiněný, jako by se sám nakazil.

„I když se tomu bráním, říkám věci, které naznačují, že by mohl být nevinný,“ přiznal Samuel.

„Je vinen... ale myslím si, že má komplice,“ odpověděl Joona.

„Podle všeho je to osamělý šílenec, který...“

„Když jsme ho načapali v lese u hrobu, tak přece nebyl sám,“ přerušil ho Joona.

„Ale ano, byl tam sám, za to může jen jeho schopnost manipulace, že máš pocit, jako bys skutečného pachatele zahlédl prchnout do lesa.“

Joona si mnohokrát vzpomněl na poslední rozhovor s Jurkem před zahájením závěrečného soudního jednání.

Jurek Walter seděl na židli ve střežené výslechové místnosti a vráscitý obličej skláněl k zemi.

„Je mi úplně fuk, jestli mě soud shledá vinným nebo ne,“ prohlásil tehdy Jurek. „Ničeho se nebojím, bolesti... samoty ani smutku. Nejvyšší soud určitě žalobcův popis mého činu i původní rozsudek potvrdí,“ řekl bez nejmenších pochyb.

„Odmítáte se hájit,“ namítl Joona.

„Odmítám se zúčastnit rekonstrukce; po technické stránce je to jedno a totéž. Vyhrabat a zasypat hrob umí kdokoli.“

Joona pochopil, že ho Jurek zpracovává — že k tomu, aby byl zproštěn viny, musí dostat Joonu na svou stranu. Proto se v něm snažil zasít semínko pochybností. Joona věděl, oč se Jurek snaží, ale zároveň nemohl nevidět, že obžaloba skutečně má slabá místa.

„On si myslel, že tě pro sebe získal,“ řekne Valeria a v jejím hlase se ozývá strach.

„Myslím, že v tom viděl určitý příslib.“

Během závěrečného líčení byl Joona předvolán jako svědek, aby popsal, jak došlo k zadržení.

„Nemohlo to být tak, že se pan Walter naopak pokoušel tu ženu osvobodit?“ zeptal se obhájce.

Joona musel potlačit vnitřní nutkání mu přitakat. Taková možnost samozřejmě teoreticky existovala. Joona začal přikyvovat, ale hned se zarazil a vybavil si jasnou vzpomínku na

tu strašlivou scénu v lese, kdy Jurek Walter bez nejmenšího náznaku agrese strčil ženu zpátky do rakve pokaždé, když se z ní pokusila vylézt.

„Ne... on ji v tom hrobě držel. To on zabil i všechny ostatní,“ odvětil Joono.

Na závěr jednání oznámil soudce nejvyššího soudu, že obžalovaný se odsuzuje k forenzní psychiatrické péči na uzavřeném oddělení se zvláštní ostrahou. Jurek Walter přijal tvrdý rozsudek zcela lhostejně, přestože to pro něj znamenalo doživotní izolaci.

Než Walter opustil sál, obrátil se k Joonovi. Celý obličej měl zbrázděný tenkými vráskami a upřel na něho světlé, podivně prázdné oči.

„Teď zmizí oba synové Samuela Mendela,“ sykl tiše. „A pak zmizí Samuelova žena, Rebeka, ale... Ne, jen mě poslouvej, Joono Linno. Policie je bude hledat, a až to vzdá, bude je hledat Samuel, ale když mu dojde, že svou rodinu už nikdy neuvidí, spáchá sebevraždu...“

Světlo procházející olistěnými větvemi v parku za okny rozechvívalo jeho drobnou postavu, jako by byla utkaná z průsvitných stínů.

„A ta tvoje sladká dcerunka,“ pokračoval Jurek Walter a sklopil pohled na své nehty.

„Krot se,“ řekl mu Joono.

„Lumi taky zmizí,“ zašeptal Jurek. „A pak Summa. A až pochopíš, že je nikdy nenajdeš... oběsíš se.“

Zvedl hlavu a pohlédl Joonovi přímo do očí. V obličejí měl klidný výraz, jako by jeho slova již došla naplnění.

„Zašlapu tě do země,“ dodal tiše.

Joono dojde k oknu, vyhlédne skrz záclonu ven do tmy a chvíli pozoruje, jak se větve převíslych vrb chvějí ve větru.

„O Samuelovi jsi mi nikdy moc nevyprávěl,“ řekne Valeria.

„Zkoušel jsem to, ale...“

„Nebyla to tvoje chyba, že jeho rodina zmizela.“

Joono se zase posadí a pohlédne na ni lesklýma očima.

„Když mi Samuel zavolal, seděl jsem se Summou a Lumi doma u večere... měli jsme špagety a masové kuličky. Byl tak rozčilený, že mi chvíli trvalo, než jsem pochopil, že Rebeka s dětmi není v chatě na Dalarö, kam odjela jenom o pár hodin dřív... Už se spojil s policií a obvolal nemocnice... Pokoušel se vzchopit, klidněji dýchat, ale když mě požádal, abych ověřil, jestli Jurek Walter neutekl, stejně se mu zlomil hlas.“

„To se ale nestalo,“ hlesla Valeria.

„Ne, Walter byl ve své cele.“

Všechny stopy po Rebece a dětech končily na šterkové cestě pouhých pět metrů od opuštěného auta. Žádnou další stopu psi nezvětili. Policie po dva měsíce prohledávala lesy, cesty, domy i řeky a jezera. Když to policisté vzdali a po nich i dobrovolníci, pokračovali Samuel s Joonou v pátrání na vlastní pěst. Nikdy přitom nevyslovili to, čeho se oba nejvíc obávali.

„Jurek Walter měl komplice, to on je unesl,“ dodala Valeria.

„Ano.“

„A pak jsi přišel na řadu ty.“

Joona tehdy svoji rodinu úzkostlivě střežil. Manželku a dceru všude doprovázel, ale bylo mu jasné, že dlouhodobě je to neúnosné.

Samuel přestal hledat a asi rok po zmizení rodiny se vrátil do služby. Když se vzdal veškeré naděje, vydržel ještě tři týdny. Potom odjel na chatu, sešel na pláž, kde se jeho chlapci koupávali, a služební pistolí se střelil do hlavy.

Joona se pokoušel přesvědčit Summu, aby spolu utekli a začali nový život, ale jeho žena nedokázala porozumět tomu, jak moc je Jurek nebezpečný.

Joona se nejdřív snažil hledat možnosti pro ně pro všechny. Změnili by identitu a žili by v tichosti v nějaké daleké zemi.

Přes zašifrovanou telefonní linku se spojil se svým bývalým velitelem, ale ve skutečnosti věděl, že ani to nebude stačit. Ani nová a utajovaná identita není dokonale bezpečná. V nejlepším případě jim poskytne určitý náskok.

„Proč jste neutekli společně?“ zašeptá Valeria.

„Dělal jsem pro to všechno, ale...“

Když Joona pochopil, co musí udělat, začal být úplně posedlý. Vypracoval plán, který je měl všechny tři zachránit.

Bylo tu ještě něco důležitějšího, než aby mohl se Summou a Lumi být.

Důležitější byly jejich životy.

Kdyby zmizel on sám anebo společně s nimi, pro Jurkova pomocníka by to byl jen signál, aby je začal hledat.

A kdo hledá, ten ukryté lidi nakonec vždycky najde, to Joona dobře věděl.

Nikdo je hledat nesmí, říkal si. Jedině tak je nenajde.

Existovalo jenom jedno řešení: Jurek Walter i jeho stín museli uvěřit, že Summa a Lumi jsou po smrti. Joona zinscenoval autonehodu, při které měly obě zdánlivě přijít o život.

„Ale proč ne všichni tři?“ vyhrkne Valeria. „Mohli jste přece předstírat, žeš byl ve voze taky. Aspoň tak bych to udělala já.“

„Tomu by Jurek nikdy neuvěřil... Ošálila ho moje osamělost, jenom to, že jsem rok za rokem žil sám... To by nikdo nevydržel — ani po deseti letech nepropadnout falešnému pocitu bezpečí a konečně se s rodinou setkat.“

„A ty myslíš, že tě jeho stín celou tu dobu sledoval?“

„Sledoval,“ oduší Joona.

„Teď už to víme, ale copak jsi nikdy nikoho nezahlédl?“

„Ne.“

Nyní, když už je několik let po všem, Joona ví, že se tehdy rozhodl dobře. Zaplatili za to hodně vysokou cenu, ale Summě a Lumi tím zachránil život.

„Jurkovi celou dobu pomáhal jeho bratr, dvojče,“ pokračuje Joona. „Bylo to příšerné... neměl žádný vlastní život, byl to nesmírně traumatizovaný člověk, který žil jenom proto, aby poslouchal svého bratra, Jurka.“

Joona se odmlčí a vzpomene si na Igorova záda, po dlouholetém týrání pokrytá jizvami od řemene.

Když Jurek po čtrnácti letech strávených v izolaci uprchl, pokračoval v uskutečňování svého plánu, jako by se nic nestalo.

Během těch strašlivých dnů, kdy byl na svobodě, přišla o život spousta lidí.

„Ale Jurek i jeho bratr jsou přece mrtví,“ připomene mu Valeria.

„Ano.“

Joona si vybaví okamžik, kdy střelil Jurkova bratra třikrát z těsné blízkosti do srdce. Kulky prošly tělem a Igor se zřítil po zádech do propasti. Přestože Joona věděl, že musí být mrtvý, seběhl ještě dolů ze strmého svahu, aby se o tom ujistil.

Saga Bauerová střelila Jurka Waltera a viděla, jak řeka odnáší jeho tělo do moře.

Když se Joona konečně zase shledal se svou ženou Summou, umírala na rakovinu. Odvezl ji i dceru Lumi do domku v Nattavaaře. Malá rodina spolu prožila půl roku. Když Summa zemřela, pochoval ji v rodišti její babičky na severu v Purnu.

Ale teprve před rokem, když Saga našla zbytek Jurkova těla a otisk prstu i jeho DNA stoprocentně souhlasily, se Joona odvážil uvěřit, že už je opravdu po všem.

Tehdy jako by začal zase dýchat.

Smutek a poraněná duše ho však neopustily a ani Saga Bauerová po čase stráveném s Jurkem už nikdy nebyla stejná jako dřív. Její nitro jako by potemnělo a Joona měl občas pocit, jako by se snažila uniknout svému osudu.

Saga Bauerová utíká svižným tempem přes most Skansbron, na který dopadají stíny okolních vyšších mostů.

S duněním ji míjejí těžká auta.

Blíží se ke konci mostu a protahuje krok.

Sportovní bundu má na prsou ztmavlou potem.

Téměř denně běhá z práce do čtvrti Gamla Enskede, kde vyzvedává ze školy svou nevlastní sestru Pellerinu.

Saga se po dlouhé době začala opět stýkat se svým otcem. Přestože už si všechna velká nedorozumění mezi sebou vyjasnili, je pro ni těžké vzít na sebe znovu roli dcery. Možná už cestu k sobě nikdy nenajdou.

Pod viaduktem s ulicí Nynäsvägen a železničními kolejemi zrychlí tempo. Její kroky se ozvěnou odrážejí ode zdí.

Saga, která má svaly vyrýsované jako baletka, je mimořádně krásná. V blondatých vlasech má zapletené copánky z barevných bavlnek a oči neskutečně modré.

Saga Bauerová je operativní komisařka švédské bezpečnostní policie, ale celý podzim ji její šéf nutí psát zprávy a účastnit se otravných schůzí na téma úspěšné policejní spolupráce mezi Švédskem a Spojenými státy. Aby se vyhnuli otevřenému sporu a interní kritice, domluvili se, že budou spolupráci popisovat jako úspěšnou, a Sagu Bauerovou a americkou speciální agentku Lópezovou jejich šéfové přiměli, aby se spřátelily na Facebooku.

Saga mine temnou sportovní halu, pokračuje dál mezi rodnými domky a poslední kus cesty ke škole sprintuje.

Z fotbalového hřiště stoupají oblaka prachu a vznášejí se nad vysokým plotem.

I když je Pellerině už dvanáct let, nemůže chodit ze školy domů sama. Musí počkat s mladšími dětmi v družině, až ji někdo vyzvedne.

Pellerina má Downův syndrom a narodila se s Fallotovou tetralogií — kombinací čtyř srdečních vad, které dohromady brání průtoku krve do plic. Ve čtyřech týdnech jí zavedli do srdce shunt a provedli rozsáhlou operaci.

Sažina sestra trpí poruchami učení, ale s pomocí asistentky může chodit do normální školy.

Když Saga prochází kolem hlavní budovy a míří do odpolední družiny Mellis, tep se jí zpomaluje a dech zklidňuje. Vidí svou sestřičku oknem v přízemí. Vypadá spokojeně, skáče a směje se společně s dalšími dvěma dívkami.

Saga otevře vstupní dveře, vejde do šatny, u zóny vymezené lepicí páskou si zuje boty, pokračuje do klubovny a z tanečního sálu slyší hlasitou hudbu. Zastaví se ve dveřích.

Lustr je zakrytý růžovým šátkem. Dunivé basy taneční hudby rozechvívají skleněnou tabuli v okně, které děti ozdobily sněhovými vločkami z papíru.

Saga poznává Annu a Fredriku ze sestřiny třídy, obě jsou o hlavu větší než Pellerina.

Všechny tři jsou bosé, jejich ponožky leží shrnuté a pochozené pod židlí. Stojí v řadě, počítají do rytmu, kroutí boky, pak udělají krok vpřed, tlesknou rukama a otočí se do kola.

Pellerina tančí s úsměvem, vůbec si nevšímá, že jí z nosu teče nudle. Saga vidí, že tančí dobře, naučila se všechny kroky, jenom je trochu moc dychtivá, kroutí boky o něco víc než ostatní dvě.

Anna vypne hudbu. Je udýchaná, zastrčí si za ucho uvolněný pramen vlasů a zatleská.

Saga stále stojí mezi dveřmi a sleduje, jak si obě dívky přes Pellerininu hlavu vyměňují pohledy a Fredrika nakonec udělá hloupou grimasu, která Annu rozesměje.

„Proč se smějete?“ zeptá se Pellerina zadýchaně a nasadí si silné dioptrické brýle.

„Smějeme se, protože jsi tak šikovná a krásná,“ řekne Fredrika a potlačí úsměšek.

„Vy jste taky šikovné a krásné,“ usměje se Pellerina.

„Ale ne tak krásné jako ty,“ řekne Anna.

„To ne,“ rozesměje se Pellerina.

„Měla bys rozjet sólovou kariéru,“ dodá Fredrika.

„Co to je?“ zeptá se Pellerina a upraví si brýle na nose.

„Že by možná bylo lepší, kdybys tancovala sama a my tě při tom natočily...“

Když Saga vejde do sálu, Fredrika okamžitě zmlkne. Pellerina se k sestře rozběhne a obejmě ji.

„Bavíte se dobře?“ zeptá se Saga klidně.

„Nacvičujeme tanec,“ odpoví Pellerina.

„A jde vám to?“

„Skvěle!“

„Anno?“ osloví Saga jednu z dívek. „Jak vám to jde?“

„Dobře,“ odpoví Anna a zašilhá po Fredrice.

„Fredriko?“

„Ano.“

„Vidím, že jste hodné holky,“ řekne Saga. „Takže jen tak dál.“

Saga čeká v šatně, zatímco Pellerina před odchodem několikrát obejmě asistentku, potom stáhne z věšáku kombinézu a naskládá si do tašky výkresy.

„Jsou to nejlepší holky ze třídy,“ vysvětluje Pellerina Saze, když ruku v ruce kráčí přes školní dvůr.

„Ale kdyby po tobě chtěly, abys dělala něco divného, tak to odmítni,“ řekne Saga.

„Jsem už velká holka,“ namítne dotčeně sestra.

„Víš, že jsem občas trochu protivná,“ odpoví Saga a cítí, jak se jí dělá knedlík v krku.

Drží Pellerinu za ruku a myslí na dívky, které na sebe dělaly přes sestřinu hlavu opičky. Možná chtěly Pellerinu natočit a zesměšňující video pak rozšiřovat.

Později se vždycky tvrdí, že šlo o nevinnou hru, která se jen trochu zvrtila — ale každý přece moc dobře ví, když někomu ubližuje. Jenomže v jednu chvíli to člověku zachutná a rozhodne se v tom pokračovat.

Pellerina bydlí s otcem ve zděném domku s červenou omítkou a taškovou střechou v ulici Björkvägen ve čtvrti Gamla Enskede.

Staré jabloně i trávník se třpytí drobnými ledovými krystalky.

Zatímco Saga zamyká branku, Pellerina se rozběhne napřed a zazvoní na domovní zvonek.

Lars-Erik Bauer má na sobě manšestrové kalhoty a zmuchlanou košili, u krku rozepnutou. Ostríhat potřeboval už asi před měsícem, ale rozcuchané prošedivělé vlasy mu zároveň dodávají sympaticky excentrického vzhledu. Sagu při každém setkání s otcem překvapí, jak zestárl.

„Pojď dál,“ řekne jí otec a pomáhá Pellerině z kombinézy. „Bylo by skvělé, kdybys zůstala na večeri.“

„Nemám čas,“ odpoví Saga automaticky.

Pellerině se úplně zamlžily silné brýle. Sundá si je a vydupe po schodech nahoru do svého pokoje.

„Budu dělat zapečené těstoviny. Vím, že je máš ráda.“

„Měla jsem je ráda, když jsem byla malá.“

„Tak řekni, co by sis dala, a já pro to zajedu,“ řekne otec.

„Nech toho,“ usměje se Saga. „To je úplně jedno, sním cokoli a zapečené těstoviny jsou skvělé.“

Lars-Erik má upřímnou radost, že Saga hned nepospíchá pryč. Vezme jí bundu, pověsí ji na věšák a pozve dceru dál.

„Trochu se obávám, že dvě holky z družiny nejsou tak úplně hodné,“ řekne Saga.

„V jakém smyslu?“

„Nevím, jen mám takový pocit. Nějak divně se na sebe tvářily.“

„Pellerina to většinou zvládá moc dobře sama, ale radši s ní promluví,“ přikývne otec, když společně krácejí po schodech nahoru do dívčina pokoje.

Lars-Erik je kardiolog. Aby měl Pellerinino srdce neustále pod kontrolou, koupil si domů profesionální přístroj na měření EKG. Její srdeční vady se totiž mohou kdykoli objevit znovu.

Saga si prohlíží sestřiny nové výkresy, zatímco otec připouje Pellerině na břicho elektrody. Vybledlá pooperační jizva jí vede vertikálně přes hrudní kost.

„Začnu chystat večeři,“ řekne Lars-Erik a nechá je o samotě.

„Mám pitomé srdce,“ vzdychne Pellerina a zase si nasadí brýle.

„Máš to nejlepší srdce pod sluncem,“ odpoví Saga.

„Jsem srdeční dítě,“ usměje se Pellerina.

„To teda jsi. A taky jsi ta nejkrásnější sestřička na světě.“

„Ty jsi nejkrásnější, vypadáš úplně jako Elsa,“ zašeptá Pellerina a dotkne se Sažiných dlouhých vlasů.

Sagu obvykle rozčiluje, když ji někdo přirovnává k princeznám z disneyovských pohádek, ale zároveň ji těší, že Pellerina vidí sebe a Sagu jako sestry z *Ledového království*.

„Sago?“ zavolá zdola Lars-Erik. „Můžeš jít na chvilku sem?“

„Hned jsem zpátky, Anno,“ řekne Saga a pohladí sestřičku po tváři.

„Dobře, Elso.“

Lars-Erik stojí u kuchyňské linky a krájí pórek. Na stole leží balíček. Je zabalený v alobalu a ozdobený papírovým srdcem s nápisem *Pro mou milovanou dceru Sagu*.

„Došel mi balicí papír,“ řekne omluvně otec.

„Já ale žádné dárky nechci, tati.“

„To nic není, jen taková drobnost.“

Saga odtrhne fólii a zmačká ji do lesklé koule, kterou odloží vedle květované papírové krabice.

„Otevři to,“ vyzve ji otec se širokým úsměvem ve tváři.

Pod vrstvou dřevité vlny leží starý porcelánový trpaslík. Má zelené šaty, přísné oči, růžové tváře a malá, spokojená ústa.

V náručí drží velký hrnec.

Je to její trpaslík.

Vytahovali ho každý rok na Vánoce a hrnec vždycky býval plný růžových a žlutých karamel.

„Hledal jsem ho strašně dlouho,“ vysvětlí jí Lars-Erik. „A dneska jsem jen tak zašel do jednoho vetešnictví v Solně a on tam stál.“

Saga si vzpomene, jak maminka jednou, když se na tátu zlobila, trpaslíka popadla a praštila s ním o zem, až se rozletěl na kusy.

„Díky, tati,“ řekne a postaví figurku na stůl.

Když se Saga vrátí nahoru k Pellerině, vidí, že její srdeční frekvence stoupla, jako by sestra právě utíkala. Pellerina vydešeně a s otevřenými ústy zírá na displej svého telefonu.

„Co se děje?“ zeptá se Saga ustrašeným hlasem.

„Nikdo to nesmí vidět, nikdo to nesmí vidět,“ drmolí sestra a přitiskne si telefon na prsa.

„Tati!“ zavolá Saga.

„Nikdo nesmí!“

„Nic se neděje, nic se neděje. Jen mi pověz, na co ses dívala.“

„Ne.“

Lars-Erik chvátá po schodech nahoru a vběhne do pokoje.

„Tak to pověz tatínkovi,“ řekne Saga.

„Ne,“ vykřikne Pellerina.

„Co se stalo, Pellerinko? Chystám dole večeri,“ dodá otec prosebně.

„Viděla něco na mobilu,“ vysvětluje Saga.

„Ukaž mi to,“ řekne Lars-Erik a natáhne ruku.

„Já nesmím!“ vzlyká Pellerina.

„Kdo to říká?“

„Stálo to v tom mailu.“

„Já jsem tvůj táta, takže se na to podívat můžu.“

Pellerina mu podá telefon a on s nakrčeným obočím otevře a přečte text.

„Ale kočička,“ usměje se a spustí ruku s mobilem. „To je přece jenom legrace, rozumíš?“

„Musím to poslat dál, jinak...“